

Zoran M. Mandić

DRAGAN JEVDIĆ, Slike i skulpture

juli 2007.

U likovnoj galeriji Meander otvorena je samostalna izložna slika i skulptura dr Dragana Jevdića (1945) iz Vršca. Dr Jevdić, inače neuropsihijatar, po obrazovanju i profesionalnom usmerenju, i član ULUS-a i SULUV-a, predstavio se apatinskoj kulturnoj javnosti slikama velikog formata na kojima je, kako to, u kataloškim navodima i citatima, ističe Sava Stepanov, u jednom kompaktnom i celovitom ciklusu, koloristički, izgradio lazurni odraz jednostavnog i svedenog motiva-znaka, koji dominira ukupnom konstitucijom slike. A, u strukturi tog znaka najčešće su kolažirani elektroencefalogramski zapisi i drugačiji snimci moždanih funkcija, koji ovaj umetnik koristi, kao lekar i doktor neuropsihijatrskih nauka, a proširujući, tako, preko njihovih vibracija, mogućnost tog sadržinsko-simboličkog dejstva slike.

I njenog rada u prosotoru filozofske analize postavljenih ontoloških pitanja – kako slikara slici, tako i slike slikaru. Baveći se emisijom simboličkog doživljaja sveta u polju njegovih nadrealnih vizura i metafora, dr Jevdić se ovom izložbom legitimisao kao slikar modernog viševalentnog mišljenja. Jevdićeve skulpture, naročito centralna, koja je geometrijski savijena u duhu elipsoidnog lavirinta, na ovoj izložbi deluju više kao, fusnote po-kazanih slika, nego što su spremne da nezavisno istaknu svoju po-kazanost. U svakom slučaju, kako je taj verbalni orginalizam kritički izlazio iz usta Miloša Crnjanskog, Apatinu je, posle dužeg niza izložbi, predložen jedan, zaista, ozbiljan umetnički projekat. Projekat slika, u sedećem položaju, naslonjenih na belu nevinost zidova njihove galerijske kvadrature. U izvesnom smislu, ova izložba je i metaforički prilog gramatici ćirilicnog slova P i njegovom dijalogu sa fenomenom kapije, kao čeonim magijskim egzitom. Koji ovostrani svet deli od onostranog i njegovih vančulnih senzacija. U prostoru, koji nikom ne pozajmljuje vreme, ma koliko se nadali da će jednom biti prevaziđen.